



**P**ărintele Porfirie, în lume Evangelos Bairaktaris, se trăgea din Evvia. S-a născut în anul 1906, în satul Sfântul Ioan din Karystia, din părinți săraci. De la vârsta de zece ani a fost nevoit să lucreze la o băcănie din Pireu. Pe cînd avea doisprezece-paisprezece ani, a citit cu mare atenție viața Sfîntului Ioan Kalivitul și, fiind atras de învățăturile sale, a încercat să le urmeze în viață. Astfel s-a încredințat iubirii lui Hristos și, părăsindu-și pe ascuns satul, s-a dus în Kafsokalivia la Sfîntul Munte, pentru a-și pune în aplicare înaltele idealuri.

Legat de acest moment, notează următoarele în «testamentul duhovnicesc»: „De mic copil mă aflu tot în păcate. Cînd m-a trimis mama să păzesc vitele pe munte, căci tatăl meu, fiind săraci, plecase în America, să lucreze la canalul Panama pentru noi, copiii săi, pe cînd pășteam vitele, citeam silabisit viața Sfîntului Ioan Kalivitul. Și l-am îndrăgit foarte mult pe Sfîntul Ioan și mă rugam îndelung, ca un copil ce eram de doisprezece-cincisprezece ani, cred, nu-mi mai amintesc bine. Și, vrînd să-l imit, cu foarte multă luptă am plecat de la părinții mei pe ascuns și am ajuns la Kafsokalivia în Sfîntul Munte și am intrat în ascultare la doi Bătrîni ce erau frați buni, Pantelimon și Ioanichie. S-a întîmplat să fie

foarte evlavioși și plini de virtuți, așa că i-am îndrăgit foarte și, de aceea, cu rugăciunile lor, făceam deplină ascultare. Acest lucru m-a ajutat foarte mult și simțeam o mare iubire și pentru Dumnezeu”.

Foarte devreme Harul cel dumnezeiesc a început să împodobească această figură adolescentină, aprinsă de dragostea pentru Hristos, dăruind-o cu harisme înalte și cu cele mai alese calități duhovnicești. Dumnezeu deschisese un drum luminos înaintea acestui smerit și neînsemnat tânăr, pe care îl hărăzise a deveni unul dintre cei mai mari părinți duhovnicești ai secolului nostru. Astfel, în anul 1923, pe când avea 17 ani, într-o Duminică după Sfînta Liturghie, îndată după ce se împărtășise, pe când se plimba prin pădure plin de bucurie, a simțit cum se revărsa în el Harul Dumnezeiesc. O lume nouă i se deschidea înaintea. În ziua aceea Dumnezeu i-a dăruit darul străvederii. Este vorba de o harismă despre care vom vorbi mai pe larg în continuare. Acest dar l-a folosit cît a trăit, cu înțelepciune și cu frică de Dumnezeu, așa cum vedem din toată învățătura sa.

Cînd, odată, discutînd cu unul dintre fiii săi duhovnicești (18.06.1986), a fost întrebant: „Părinte, nu i-ați cerut niciodată lui Dumnezeu să vă dea vreun dar?”, el a răspuns: „Niciodată. Nici măcar nu mi-a trecut prin mînte. Și totuși, asta s-a petrecut datorită Harului dumnezeiesc. Nu poți să ceri. Pregătește-te duhovnicește și Dumnezeu îți va da, dacă ești vrednic”.

În scurt timp s-a îmbolnăvit grav, iar Bătrîinii săi l-au trimis înapoi la părinții săi să-și trateze boala. Odată întors acasă, s-a întîlnit cu Arhiepiscopul Sinaiului, Porfirie al III-lea, care i-a intuit de îndată nivelul moral,

sfintele harisme și, mai ales, darul străvederii. Astfel, în anul 1927, deși părintele avea pe atunci doar 21 de ani, Arhiepiscopul l-a hirotonit preot, punându-i numele de Porfirie.

În anii ce au urmat, pînă în 1940, Bătrînul Porfirie a slujit ca părinte duhovnicesc, spovedind și sfătuind în diverse probleme de viață, la Sfînta Mănăstire a Sfîntului Haralambie din Lefka. Acolo, timp de 13 ani, ore în șir a ascultat spovedania a mii de credincioși, în special a locuitorilor din regiunile dimprejur, din Evvia, Kymi, Karystos, Aliveri, Vathia, dar și din alte regiuni. Pe toți care veneau la el îi ajuta să găsească drumul drept în viață și să-și rezolve cu înțelepciune problemele care îi împovărau. Cu darul discernămîntului și, mai ales, cu acela al străvederii, lumina unele aspecte din viața oamenilor, adîncite în bezna subconștientului, deschizîndu-le astfel căi de autocunoaștere și de pocăință. Cei care au avut folos duhovnicesc din acest dar al său, îl numeau «părintele-profet».

Cînd a izbucnit al doilea război mondial, în octombrie 1940, a fost numit paroh la Paraclisul Sfîntului Gherasim de la Policlinica din Atena, ce se află între străzile Pireos și Sokratous, lîngă piața Omonia. Această policlinică a fost înființată în anul 1903 și a fost condusă de doi frați din Lixourios (Kefallinia), și anume de Nicolae Alivizatos (1876-1945), profesor de chirurgie la Universitatea din Atena, și de Amilkas Alivizatos, despre care vom vorbi mai jos.

Timp de treizeci de ani cuviosul Bătrîn a înfăptuit această lucrare pastorală de tămăduire a oamenilor ce sufereau. Era un ascet care, în loc să se nevoiască „în